

J.A. Blaauw

**De Puttense
moordzaak**

– DOSSIER GESLOTEN –

**De volledige geschiedenis
tot en met de veroordeling
van de werkelijke dader**

De Fontein

Eerder verschenen bij De Fontein van J.A. Blaauw:
Laatste rit van een taxichauffeur en andere moordzaken
Boeven, dienders en Rotterdammers
Bruno Lüdke, seriemoordenaar
Verdacht van moord
De moord op Marietje van Os
Narcoticabrigade
Henry Lee Lucas, feiten en fictie over Amerika's grootste seriemoordenaar
Plaats delict Nederland: reconstructie van zeven geruchtmakende
Nederlandse moordzaken
Dossier Blaauw
Moord te Rotterdam
Texas Dodencel nr. 1

Eerste druk mei 2000
Vijfde, aangevulde druk 2012

ISBN 978 90 261 3287 2
ISBN e-book 978 90 261 3288 9

NUR 339

© 2012 J.A. Blaauw / Uitgeverij De Fontein
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Zetwerk: v3-Services, Baarn

Alle rechten voorbehouden. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted, in any form or by any other means, without written permission from the publisher.

VOORWOORD

*‘Om geloofd te worden, behoeft men de waarheid slechts
ongelooflijk te maken.’*

Napoleon Bonaparte (1769-1821), Frans generaal en keizer

Dit boek bevat het feitenrelaas van de afschuwelijke moord op de 23-jarige stewardess Christel Charlotte Ambrosius. Zij werd op zondagmiddag 9 januari 1994 in de boswoning van haar oma aan de Driewegenweg in Putten verkracht en om het leven gebracht. Voor deze misdrijven werden in oktober 1995 twee inwoners van Putten, Herman Du Bois en Wilco Viets, in hoger beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar.

Toen ik eind 1995 door misdaadverslaggever Peter R. de Vries werd benaderd om deel te nemen aan zijn televisieprogramma waarin hij uitgebreid aandacht zou besteden aan de Puttense moordzaak, kende ik deze zaak inhoudelijk nauwelijks. Ik heb mij zodoende in die uitzending beperkt tot het geven van een algemeen commentaar op twee onderwerpen uit de criminele tactiek die nog steeds mijn bijzondere interesse hebben: *het politie-verhoor* en het fenomeen *valse bekentenissen in moordzaken*. Tijdens nadere gesprekken met zowel Peter R. de Vries als met de toenmalige raadslieden van de beide veroordeelden, mr. C.J. van Bavel en mr. C.S.P.M. de Kock, respectievelijk advocaat te Utrecht en te Raalte, werd het mij duidelijk dat er grote twijfels bestonden ten aanzien van de juistheid van zowel de door de beide veroordeelden als de twee ‘ooggetuigen’ van het drama tegenover de politie afgelegde bekentenissen. Het vervolg is geweest dat ik samen met Peter R. de Vries vanaf 1996 de gang van zaken rond het onderzoek in de Puttense moordzaak in relatie tot de veroordeelden gedetailleerd heb gereconstrueerd. Het was voor

mij als oud-politieman een bijzondere ervaring om samen met een misdaadverslaggever en zijn team voor deze moordzaak op pad te zijn. Ik denk er alleen maar met voldoening aan terug.

Een grondige bestudering van het dossier, vele uren van onderling overleg, talrijke gesprekken met de beide veroordeelden, interviews met de twee 'toeschouwers' en andere betrokkenen en, niet in de laatste plaats, reconstructie in de directe omgeving van de plaats delict, leidden ten slotte tot de conclusie dat er iets grondig mis was met het rechercheonderzoek in de Puttense moordzaak. Nog concreter gezegd: de veroordelingen in deze moordzaak berusten op puur valse bekentenissen.

Vanaf november 1995 heeft Peter R. de Vries inmiddels meer dan dertig televisie-uitzendingen geheel of gedeeltelijk aan de Puttense moordzaak gewijd. Daarnaast zijn er door hem nog talloze keren 'losse' toespelingen op deze affaire gemaakt. Los daarvan hebben wij beiden in tal van andere media gewezen op de ongerijmdheden in de Puttense moordzaak. Zodoende waren wij het er op zeker moment over eens dat de Puttense moordzaak ook te boek diende te worden gesteld. In goed overleg heb ik die opgave toen op mij genomen.

In dit boek besteed ik allereerst gedetailleerde aandacht aan de feitelijke situatie op de plaats delict, zoals die op de bewuste zondagmiddag 9 januari 1994 door de politie werd aangetroffen. Via verklaringen van een aantal getuigen die omstreeks het tijdstip van de moord in het bos in de omgeving van de plaats delict wandelden, kom ik vervolgens uit bij de, in eerste instantie vier, verdachten. Deze vier verdachten legden tijdens de politieverhooren binnen een periode van ongeveer vier maanden gezamenlijk zo'n 240 verklaringen af. Vooral die verklaringen vormen de kern van dit boek. Teneinde zowel de inhoudelijke waarde als de totstandkoming te kunnen beoordelen van de door 'de vier' afgelegde bekennende verklaringen, is het een vereiste, zo heb ik ervaren, om alle 240 verklaringen regel voor regel te analyseren en met elkaar te vergelijken op drie factoren: onderlinge samenhang, overeenstemming en authentiek-daderwetenschap. Om de lezer de gelegenheid te bieden zelf te kunnen concluderen wat daarvan per saldo nog overblijft, ga ik in Hoofdstuk Vier zeer gedetailleerd in op de afzonderlijke bekennende verklaringen van de vier betrokkenen. Uiteraard besteed ik ook de nodige aandacht aan de technische bewijsvoering, met name aan de uitkomst van het DNA-onderzoek.

Ik heb het boek over de Puttense moordzaak niet in de eerste plaats geschreven omwille van de geschiedschrijving, maar veel-
eer om in een afzonderlijke en gedetailleerde bijdrage uiteen te
zetten wat er bij het onderzoek in deze affaire faliekant is misge-
gaan en welke gevolgen dit voor betrokkenen heeft gehad. Uiter-
aard hoop ik dat met dit geschreven woord en de met hetzelfde
uitgangspunt vertoonde televisierapportages van misdaadver-
slaggever Peter R. de Vries uiteindelijk het gezamenlijk beoogde
doel zal worden bereikt: gerechtigheid voor de veroordeelden in
de Puttense moordzaak.

Berkel en Rodenijs, april 2000

Na zes jaar en acht maanden in de gevangenis te hebben gezeten,
werden Herman Du Bois en Wilco Viets op 24 april 2002 door
het gerechtshof in Leeuwarden vrijgesproken. Het Hof over-
woog ‘met eenparigheid van stemmen’ onder meer ‘dat het on-
waarschijnlijk is dat [zij] Christel Ambrosius hebben verkracht
en om het leven hebben gebracht op de wijze als door het ge-
rechtshof te Arnhem is bewezen verklaard en voorts dat het
minst genomen niet aannemelijk is dat zij dit hebben gedaan dan
wel daarbij betrokken zijn geweest op een van de andere wijzen
als vervat in hun verklaringen’.

Berkel en Rodenijs, 1 mei 2002

Op 20 mei 2008 werd in Delft een 33-jarige man gearresteerd
wiens DNA volledig matcht met het DNA dat was aangetroffen op
het slachtoffer. Deze man, Ronald P., woonde ten tijde van de
moord op Christel Ambrosius in de gemeente Putten. Na zes
pro-formazittingen stond P. in mei 2009 voor het eerst terecht.
De procesgang liep door allerlei omstandigheden de nodige ver-
tragingen op. In totaal vonden negentien inhoudelijke zittingen
plaats, verdeeld over de maanden mei tot en met oktober 2009.
De Zutphense rechtbank deed ten slotte op 9 oktober 2009 uit-
spraak: Ronald P. werd schuldig bevonden aan de verkrachting
van en moord op Christel Ambrosius. Hij werd veroordeeld tot
vijftien jaar gevangenisstraf, met aftrek van voorarrest.

Berkel en Rodenijs, oktober 2009

Nadat Ronald P. tegen het vonnis van de rechtbank Zutphen in hoger beroep was gegaan, werd het proces tegen hem vanaf begin februari 2010 voor het gerechtshof in Arnhem voortgezet. Het werd al met al een proces met de nodige hindernissen, dat eindigde op 10 november 2011. Op die datum werd Ronald P. opnieuw schuldig bevonden en door het hof veroordeeld tot achttien jaar gevangenisstraf.

Berkel en Rodenrijs, november 2011

Teneinde de loop van dit feitenrelaas over de Puttense moordzaak niet al te veel te verstoren, heb ik een aanzienlijk aantal van mijn bevindingen ondergebracht in per hoofdstuk gerubriceerde eindnoten. Met nadruk wil ik de lezer erop wijzen dat het voor een juiste beoordeling van de gang van zaken in deze moordzaak zonder meer noodzakelijk is ook steeds kennis te nemen van de inhoud daarvan. Deze noten hebben namelijk betrekking op onder meer een niet onbelangrijk aantal fouten in het politieonderzoek dan wel verwijzen naar onjuiste, suggestieve en/of misleidende teksten in de (stam)processen-verbaal.

JAB

HOOFDSTUK EEN

Het misdrijf (1994)

‘Op 9 januari jl. heeft een onwetende getracht ons te ontnemen wat ons het dierbaarste is. Hij kon niet weten dat échte liefde onsterfelijk is, omdat hij die nooit gekend heeft.’

Overlijdensbericht Christel Ambrosius in het
Puttens Nieuwsblad

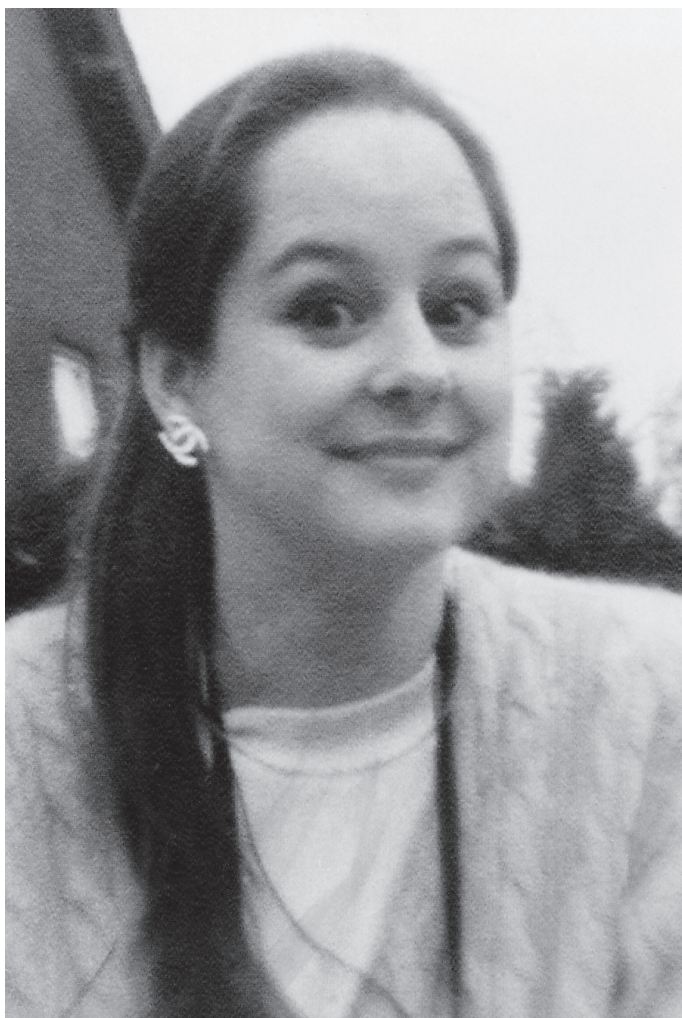

INLEIDING

Zaterdagavond, 8 januari 1994. Voor Christel Ambrosius (23) zat de helft van een reeks van veertien aaneengesloten vrije dagen er bijna op. Over ruim een week zou zij haar werkzaamheden als stewardess bij United Airlines hervatten vanuit haar thuisbasis Londen, waar zij een kamer had. De laatste drie jaar verbleef zij, wanneer zij niet vloog, bij haar moeder in Putten. Die zaterdagavond was zij wezen stappen met haar beste vriendin Nataschja en Nataschja's zus Nathalie en haar vriend. Eerst in een bar in Ermelo en vervolgens in een discotheek in Harderwijk. De aantrekkelijke Christel hield van uitgaan. Zij had enkele kortstondige, en één langere relatie achter de rug. Na een gezellige avond zette Nataschja, die vlak bij Christel woonde, haar op zondagochtend tegen halfvijf thuis af. Op weg naar huis had Nataschja Christel nog laten weten dat zij die zondagmiddag met Nathalie en haar vriend een bezoek zou brengen aan paleis Het Loo in Apeldoorn. Christel had echter laten blijken geen zin te hebben om mee te gaan. Rond kwart over twee die zondagmiddag had Nathalie nog met haar gebeld. Christel had slaperig geklonken en overigens ook weinig animo getoond om zich op dat moment al aan te kleden. 's Avonds zouden zij elkaar wel weer ergens ontmoeten.

Zondagmiddag, 9 januari. De ruim tachtigjarige oma van Christel, mevrouw H.J. Beekhuysen, maakt aanstalten om haar knus uitzierend boshuisje gelegen aan het onverharde gedeelte van de Driewegenweg in Putten te verlaten om bij een kennis in het dorp op ziekenbezoek te gaan. Van binnen uit vergrendelt zij eerst de voordeur van de geheel vrij gelegen woning. Zoals gebruikelijk laat ze in de keuken een lampje branden, waarna zij via de achterdeur naar buiten gaat. Na deze deur te hebben afgesloten, steekt zij de sleutel in haar jaszak en loopt vervolgens naar de opzij van de woning gelegen garage om haar fiets te pakken. Het is dan ongeveer vier uur wanneer zij op die mooie, zonnige zondagmiddag in de richting van de Bosrand fietst. Deze overigens niet geplande fietstocht naar haar zieke kennis zal hooguit tien minuten in beslag nemen. Van het aangename weer maken die middag intussen tal van wandelaars gebruik om via de Driewegenweg van en naar het nabijgelegen Sprielderbos te lopen. Het toeval wil dat Christel diezelfde middag om ongeveer tien minuten over vier op haar roze mountainbike stapt om vanaf haar woning aan de Huygensstraat naar het huisje van haar oma aan de Driewegenweg te fietsen. Die rit is een kwestie van iets meer dan vijf minuten. Aan haar broer Bas, die nog thuis was toen zij de woning verliet, had zij overigens niet verteld waar zij heen ging. Op de route naar de Driewegenweg passeert zij het huis van de familie Simon, een oom en tante die aan de Bosrand wonen en die op het punt staan om naar de kerk te gaan. Haar tante merkt haar het eerst op en zwaait. Haar oom Henk zit met de rug naar het raam en ziet haar slechts in een flits. Christel steekt haar hand op en fietst intussen stevig door. Minder dan twee minuten later rijdt zij de oprijlaan van oma's huisje op. Het is dan ongeveer kwart over vier. Het ziekenbezoek van oma Beekhuysen duurt die middag tot ongeveer halfzes, waarna zij weer op haar fiets stapt en op weg gaat naar huis. Wanneer zij op de Bosrand langs de woning van de familie Simon rijdt, ziet zij dat daar alles donker is. Vermoedelijk niemand thuis, concludeert zij. Als zij even later bij haar huisje arriveert, ziet zij dat de lamp bij de televisie in de woonkamer aan is. Een tijdschakelaar schakelt die lamp om vier uur aan, en vervolgens om middernacht weer uit. Op het moment dat oma haar fiets in de garage wil opbergen, ziet zij achter haar woning de mountainbike staan van haar kleindochter Christel, met wie zij echter geen afspraak had dat zij die middag langs zou komen. Omdat zij niettemin in

Christel Ambrosius, 23 jaar.

de veronderstelling verkeert dat Christel in de woning is, bevreemdt het haar dat de achterdeur van de woning op slot is. Zij haalt vervolgens de sleutel uit haar jaszak, opent daarmee de achterdeur en loopt nietsvermoedend naar binnen. Zij draait de achterdeur niet weer op slot omdat Christel er immers nog uit moet. Zodra zij binnen is, roept oma: 'Christel, ben je er?' Zij krijgt echter geen antwoord. De vrouw loopt door naar de

woonkamer, waar zij op de grond een hoeveelheid kleding ziet liggen. Omdat zij het allemaal niet zo goed kan zien, draait oma het grote licht aan, waarna zij een afschuwelijke ontdekking doet. Half onder de kleding ligt Christel, haar gezicht onder het bloed. Zij geeft geen teken van leven meer. Oma realiseert zich dat er iets verschrikkelijks moet zijn gebeurd. In paniek belt zij eerst naar familie, maar niemand neemt op dat tijdstip de telefoon op. Vervolgens probeert zij de dokter telefonisch te bereiken, maar ook die geeft geen gehoor. Ten slotte draait zij het alarmnummer 06-11, waarna zij wordt doorgeschakeld met de regionale politiemeldkamer in Apeldoorn. Het is dan inmiddels vijf minuten voor zes. De meldkamer belooft direct een ambulance, een arts en een surveillance-eenheid langs te sturen. De politieman die oma aan de lijn heeft, vraagt haar nog om de pols van Christel te voelen. De pols voelt weliswaar nog warm aan, maar er is geen polsslag meer. Een tweede poging telefonisch contact te krijgen met haar zoon Henk Simon aan de Bosrand lukt. Die arriveert even later per auto, gevolgd door zijn echtgenote, die op de fiets komt. Vlak daarvoor, om zes uur, melden opperwachtmeester D.E.J. Akster en zijn collega A. Hartkamp zich als eerste politieambtenaren op de plaats delict. Ook Akster stelt vast dat het lichaam van Christel nog warm aanvoelt, maar dat er geen polsslag meer is. Het inmiddels aangekomen ambulancepersoneel spreekt het vermoeden uit dat het slachtoffer is overleden. De korte tijd later arriverende huisarts Gunnink stelt 'een onnatuurlijke dood' vast. Het onderzoek in de Puttense moordzaak kan beginnen.

De plaats delict

Terwijl Henk Simon en zijn echtgenote zich in de keuken bekommeren om de totaal overstuur verkerende oma, nemen de beide politiemannen de eerste maatregelen om in afwachting van de Technische Recherche de plaats delict (PD) zo goed mogelijk te beveiligen. Hartkamp maakt buiten met behulp van linten een afzetting en een looppad, terwijl zijn collega Akster de situatie in de woonkamer verder in ogeschouw neemt. Hij constateert onder meer: 'Vanaf kniehoogte tot aan de voeten was het slachtoffer niet gekleed, met uitzondering van een sok (wit, c.q. crème) aan een voet.¹ Daar dit mij Akster bevreedde heb ik de waxjas welke op het lichaam lag iets opgetild. Ik zag dat het onderli-

chaam van het slachtoffer was ontbloot. De door het slachtoffer gedragen trui was kennelijk enkele centimeters omhooggeschoven. Onderkleding werd door mij Akster niet waargenomen.'

Tijdens een eerste gesprek met oma Beekhuysen laat deze aan Akster weten dat er in de vrijstaande schuur annex paardenstal achter de woning twee reservesleutels hangen van respectievelijk de voor- en de achterdeur. Samen met oma loopt Akster hierop naar die schuur. 'In het stalgedeelte', aldus Akster in zijn procesverbaal, 'pakte de bewoonster 2 rechts boven de toegangsdeur hangende sleutels en overhandigde deze aan mij. Ik zag dat het 2 verschillende sleutels betrof.' Vervolgens wordt een van de beide sleutels nog geprobeerd op de achterdeur. 'Terstond hierna zijn de beide sleutels teruggehangen op de plaats van aantreffen', aldus Akster. De politieman treft bij verder onderzoek op een tegelplateau achter de woning de op de standaard geplaatste mountainbike als stille getuige van de aanwezigheid van Christel aan.

Het sporenonderzoek

De Technische Recherche van het recherchebijstandsteam Gelderland onder leiding van technisch coördinator J.A. Kroes gaat nog diezelfde zondagavond met een aantal technische rechercheurs aan het werk om eerst de situatie op de plaats delict op foto, video en situatietekening vast te leggen en om vervolgens, zowel in als buiten de woning, uitgebreid te zoeken naar mogelijke sporen en aanwijzingen. Het sporenonderzoek wordt de volgende dagen bij daglicht voortgezet. Hier volgt een beknopte weergave van hun bevindingen.

De situatie met betrekking tot het slachtoffer

Christel lag ruggelings op de vloer, enigszins in een bocht, met het hoofd nabij de eethoek en met de voeten onder een zitbankje met tijdschriften. Het hoofd lag tegen het blad van een op zijn kant gevallen bijzettafeltje. De mond van het slachtoffer vertoonde schuimend bloed. In de hals was een hoeveelheid bloed zichtbaar die kennelijk vanuit de mond en verwondingen in de keel (steekwond + enkele snijwonden aan de hals) was uitgestroomd. Aan de hals was verder een snoerspoor zichtbaar. De binnenzijde van de linkerpols ten slotte vertoonde enkele dwars-

verlopende (snij)wonden. De vloerbedekking was ter hoogte van het hoofd van het slachtoffer met bloed doordrenkt, terwijl op de vloer nabij de linkerpols enkele bloedvlekken te zien waren. Het slachtoffer was gekleed in een trui met lange mouwen, een bloes en kniekousjes. Het ontblote onderlichaam was afgedekt met een groen jack. Op dit jack, een z.g. waxjas, lag een blauwe spijkerbroek. In deze spijkerbroek, die voorzien was van een in de lusjes gestoken riem, zat een wit slipje. Geen van al deze kledingstukken vertoonde sporen van geweld in de vorm van beschadigingen. De riem aan de spijkerbroek was open en eveneens onbeschadigd. Tussen haar voeten en een bank lagen de twee halfhoge laarzen van Christel.

N.B. Bij de sectie werd om de hals van Christel een onbeschilderde gouden halsketting met een blokje goud en een bedeltje aangetroffen.

De situatie in de woonkamer

De situatie in de woonkamer wordt in het technisch proces-verbaal omschreven als 'geheel ordelijk met uitzondering van de ligplaats van het slachtoffer en enkele meubels in haar directe omgeving'. Tussen de pootjes van het omgevallen bijzettafeltje lag een schemerlamp ondersteboven. In de kap van de schemerlamp lagen een buiten- en een binnenbloempot. Nabij het tafeltje lag voorts een hoeveelheid bloemaarde en een gebroken glazen vaas. Tussen het bijzettafeltje en de radiator lagen een blauw bloempotje en een plat bloembakje. Voor de radiator lag een roze kunstbloem, onder het slachtoffer een kunsttakje. Ten slotte maakt het proces-verbaal melding van het feit dat de eettafel en bijbehorende stoelen ongeveer 40 centimeter waren verschoven. Ook wordt nog vermeld dat nabij de voeten van het slachtoffer een kennelijk verschoven lamsvacht werd aangetroffen.

Sporen in de woning

Op het rechter dijbeen van het slachtoffer, nabij de lies, was een 'witte geleiachtige substantie gelijkend op sperma' zichtbaar. Rechercheur J.A. Kroes verklaarde op 27 juni 1995 voor het gerechtshof in Arnhem dat het bij de geleiachtige substantie om een druppel, geen veeg ging. De grootte van die druppel schatte hij 'tussen een kwartje en een gulden'.

Midden in de woonkamer werden twee helften van een melk-tandje en een muntstuk van ½ Franse franc aangetroffen. Volgens het technisch proces-verbaal werden in de woning geen bruikbare vingersporen gevonden. Ook de laarsjes van Christel werden op mogelijke vingersporen onderzocht, maar ook dat had geen resultaat. Op de tegelvloer in de gang werden verscheidene fragmenten van zoolafdrukken aangetroffen en veiliggesteld voor nader onderzoek. Het moordwapen werd niet aangetroffen.

N.B. Door het Gerechtelijk Natuurkundig Laboratorium in Rijswijk werden op het slachtoffer verschillende (schaam)haren aangetroffen. Deze sporen komen evenals de bij de sectie aangetroffen spermasporen in Hoofdstuk Zes en Zeven nog uitvoerig aan de orde.

Sporen buiten de woning

In de tuin, zo vermeldt het technisch proces-verbaal, werden geen schoensporen aangetroffen. Op de inrit en naast de vrijstaande garage en de schuur daarentegen waren diverse indrukken van schoeisel, autobanden en fietsbanden zichtbaar. Van de best bruikbare indrukken werden gipsafgietsels gemaakt. In het proces-verbaal staat in dit verband overigens dat het merendeel van deze indrukken afkomstig bleek te zijn van in totaal zes met name genoemde getuigen alsmede van ambulancepersoneel en collega's. 'Derhalve werden de betreffende indrukken verder buiten beschouwing gelaten.' Twee sporen konden niet bij de genoemde personen worden geplaatst, nl. een schoenindruk nabij de ingang van de paardenstal en een vaag fietsbandenspoor naast de paardenstal. Dit spoor was volgens het proces-verbaal 'vermoedelijk afkomstig van een veel voorkomende, goedkope fietsband met een lijnprofiel bestaande uit zeven ribbels'. Het proces-verbaal maakt verder nog melding van het aantreffen van een stuk rood springtouw dat op het deksel van het kolenhok achter de garage lag. De omgeving van de plaats delict aan de Driewegenweg werd over een breedte van 200 meter met speurhonden afgezocht, maar daarbij werd 'niets ter zake dienende aangetroffen'.²

N.B. In het proces-verbaal van de Technische Recherche wordt met betrekking tot de aangetroffen schoenzoolsporen nog opgemerkt 'dat niet duidelijk is kunnen worden vastgesteld of deze sporen kort voor of kort na het plegen van delict veroorzaakt zijn; het was derhalve niet uit te sluiten of deze sporen

reeds enige tijd vóór het plegen geplaatst zijn.’ Ten aanzien van de banden- en schoeiselsporen wordt in het proces-verbaal overigens nog opgemerkt dat die ‘ongeschikt waren voor identificatie door het ontbreken van typische kenmerken ten gevolge van de vaagheid c.q. gesteldheid van de bodem c.q. het door en over elkaar staan’.

N.B. Behalve het technisch proces-verbaal, de processen-verbaal van bevindingen en de processen-verbaal van verhoor van getuigen en verdachten, bevat het dossier van de Puttense moordzaak drie zogenoemde stamprocessen-verbaal. Deze zijn respectievelijk gedateerd 21 maart 1994 (proces-verbaal van stand onderzoek), 16 mei 1994 en 22 juni 1994. Uit praktische overwegingen duid ik deze stukken in de hiernavolgende hoofdstukken, al naar gelang, aan met respectievelijk stamproces-verbaal 1, 2 of 3. ‘Het stamproces-verbaal beoogt een leidraad te zijn met betrekking tot het verloop van het onderzoek, waarbij de relevante deelonderzoeken per onderwerp in samenvattende vorm zullen worden omschreven’, zo wordt in stamproces-verbaal 2 uitgelegd.

De doodsoorzaak

De sectie werd verricht door dr. R. Visser, patholoog-anatoom verbonden aan het Laboratorium voor Gerechtelijke Pathologie van het ministerie van Justitie. Zijn conclusie luidde: ‘Bij C.C. Ambrosius, oud 23 jaar, kan het intreden van de dood worden verklaard door inwerking van uitwendig mechanisch, samensnoerend geweld aan de hals en multiple steek/snijwonden in het halsgebied, ieder apart en in combinatie, gepaard gaande met tekenen van verstikking, door omsnoerend geweld én inademen van bloed en weefselschade.’³

Dat de weerzinwekkende moord op Christel Ambrosius gepaard is gegaan met een ernstig zedenmisdrijf behoeft geen nader beoog.

‘Christels begrafenis heeft in stilte plaatsgevonden. Zij leeft voort in onze harten!’

Uit het overlijdensbericht in het *Puttens Nieuwsblad*.